

בש"פ 5818/20 - אמיר ברמלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5818/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

אמיר ברמלי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזוי תל אביב-יפו
מיום 13.8.2020 במ"ת 20-08-11578 שניתן על ידי
כבוד השופט ר' בן-יוסף

תאריך הישיבה:
(25.8.2020)

בשם העורר:
עו"ד מיכל עורק בידנציגר; עו"ד עמית זיו

בשם המשיבה:
עו"ד יוני לבני; עו"ד חנה קורין

החלטה

מוני לפני ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו במ"ת 20-08-11578 מיום 13.8.2020 (כב' השופט ר' בן-יוסף), במסגרת הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים לפי סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכות אכיפה מעצרם, התשנ"ז-1986) (להלן: החוק).

1. עובדות המקירה תוצגנה בקצרה. בחודש Mai 2016 הוגש נגד העורר כתב אישום המיחס לו שורת עבירות כלכליות בהיקפים גדולים מאוד, ביניהן: קבלת דבר מרמה בנسبות מחמיות, הלבנת הון והצעת ניירות ערך ללא עמוד 1

תשקייף (ת"פ 52446-06-16; להלן: ההליך העיקרי). הליך זה מתנהל מזה 4 שנים, כאשר בשלב זה הוא ממתין להכרעת דין של בית המשפט המחויזי בתל אביב. במהלך התקופה האמורה העורר היה משוחרר בתנאי ערבוה להבטחת התיצבותו בבית המשפט.

באוגוסט 2020 פנתה המשיבה לבית המשפט השלום בתל אביב בבקשת לעזר את העורר לצורך חקירה חדשה בעניינו ובעניין נאשם נוספים, בחשד כי השניים ביצעו שורת עבירות כלכליות נוספת. המשיבה הציגה חומר – חלקו גלי וחלקו מודיעיני – המצביע, לשיטתה, על חשש הימלטות מאימת הדין ושיבוש הליכי חקירה. בית המשפט השלום (כב' השופט ש' בן יצחק) דחה את הבקשה והורה על שחרור העורר בתנאים של מעצר בית. בית המשפט המחויזי (כב' השופט י' לוי) הפך את החלטה, והורה על מעצר זמני של העורר. כעבור מספר ימים, הגישה המשיבה בקשה למעצר עד תום ההליכים, לפי סעיף 21(א) לחוק; ולהילופין בקשה לעזון מחדש בתנאי השחרור לפי סעיף 52 לחוק בהליך העיקרי.

בית המשפט המחויזי קיבל את הבקשה, והורה על מעצר העורר עד תום ההליכים המתנהלים כנגדו בהליך העיקרי, בעילה של חשש הימלטות מאימת הדין. בית המשפט ביסס את החלטתו על החומר הגלי – לרבות ראיות כי העורר ערך חיפוש אינטרנטני אחר דרכים ליצאת מהארץ, צויפ דרכונים, רישיונות נהיגה, תצהיריו בנקים ועוד – ועל החומר החסוי – אודוטוי לא ניתן לפרט.

2. ציינתי את השרשנות ההלכית מאחר והמקרה אינו שכיח. העורר נמצא משוחרר מעצר לתקופה של 4 שנים, עד שנעצר לאחרונה. זאת, גם שאין טעונה פורמלית שהפר את תנאי השחרור. משפטו התקדם והצדדים ממתיניםCut להכרעת דין של בית המשפט המחויזי. תיק החקירה החדש, למעשה, הגיע לקיים. החלטת המעצר מבוססת על העילה של הימלטות מאימת הדין, שכן רלוונטי להליך העיקרי. בהקשר זה, הוגש חומר חסוי במעמד אחד. אודה, כי יש לי הסתייגות מסוימת מהשימוש בחומר חסוי בשלב הבקשה למעצר עד לתום ההליכים. ואולם, ההחלטה הcritica בכך במקרים חריגים בהם תחושת הצדקה מחייבת זאת (ראו: בש"פ 597/93 מדינת ישראל נ' אבוטבול פ"ד מז'(1) 340 (1993)). בכל זאת, הייתה נזהר משימוש יתר בחומר כזה, כאשר בקשה המעצר נלויה לתיק העיקרי שהנאשם ראשית קיבל בו את כל חומר התביעה, לרבות חומר שלא הוגש בבית המשפט, מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [גוסח משולב], התשמ"ב-1982 (למעט חריגים מפורטים כמו תעוזת חיסין). ברם, יש לזכור כי החומר החסוי לא מתייחס לעוצמת הראיות, אלא לעילת המעצר, בדמות הימלטות מאימת הדין. עוד צודקת הסינגורייט כי קשה לעזון נגד חומר שלא מגיע לעזונה.

3. עיינתי בחומר, וחלק ממנו – יחד עם חלק מהחומר הגלי – אכן מבסס תשתיית לחשש שהעורר ימלט מאימת הדין. חשש זה אינו בעלמא, וניזון ממוקורות שונים. בהינתן כך, העילה אכן קיימת. הסינגורייט ביקשה, להילופין, כי בית המשפט ישකול חלופה אחרת שפוגעת פחות בחירותו של העורר. זהה אכן מצוות המשפט, לפי סעיף 21 לחוק. אך עקה, נוכח טיב החשש ועוצמתו, לא נראה כי חלופה אחרת – לרבות מעצר על דרך איזוק אלקטרוני – תשיג את מטרת המעצר ותתמודד כראוי עם עילת המעצר.

בהתאם כל אלה, דין העורר להידוחות.

ניתנה היום, י' באלוול התש"ף (26.8.2020).

עמוד 2
